କଙ୍ଗା ରାମୁଡୁ

ବନାମ

ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

ମାର୍ଚ୍ଚ 3,1997

[କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଜି. ଟି. ନାନାୱତୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତା, 1860:

ଧାରା 302 - ହତ୍ୟା ଅଭିଯୁକ୍ତ ପୀଡିତାଙ୍କ ଛାତିରେ ଛୁରୀରେ ଆଘାତ କରି ଡାହାଣ ନିଳୟକୁ କାଟିଦେଇଥିଲା - ପୀଡିତା ତୁରନ୍ତ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ -ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣ ଯେ ଆହତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଅଭିଯୁକ୍ତ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମାରି ଦେବା ପାଇଁ କହିଥିଲା -ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା, ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅପରାଧ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଏକ ହତ୍ୟା -ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଆଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡର ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଏବଂ ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି କରିନଥିଲେ ।

ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ଅଧିକରିତା : ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 247/1997 ।

ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 32/1995 ରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 18.10.95 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ସୁଶ୍ରୀ କେ. ଶାରଦା ଦେବୀ (SCLSC) ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଜି. ପ୍ରଭାକର ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା : ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ପୀଠ ଦ୍ୱାରା ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 32/95 ରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା 18.10.1995 ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ।

ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ଅନୁଯାୟୀ, ଅପିଲକାରୀ-ଅଭିଯୁକ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ଅଭିଯୁକ୍ତ 2 ଙ୍କର ମାମୁଁ । ସେମାନେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶର କ୍ରିଷ୍ଣା ଜିଲ୍ଲାର ଭେଲ୍ଲେଟୁରୁ ଗାଁର ବାସିନ୍ଦା ଥିଲେ । ଜଣେ ଭି. ନାଗେଶ୍ୱର ରାଓ ଓରଫ ନାଗୁରୁ, (ଏହା ପରେ "ମୃତ" ବୋଲି କୁହାଯାଏ), ଖମ୍ମାମ ଜିଲ୍ଲାର ସତ୍ତୁପଲ୍ଲୀର ବାସିନ୍ଦା ଥିଲେ । PW-9 ହେଉଛନ୍ତି ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିଧବା ପତ୍ନୀ ।PW-1 ହେଉଛନ୍ତି ଖମ୍ମାମ ଜିଲ୍ଲାର ବୀରାମଲ୍ଲୁ ଗାଁର ମୂଳ ବାସିନ୍ଦା । ଏହା ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ମାମଲା ଯେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଜାତିରେ 'ୟେରୁକଲା' ଅଟନ୍ତି । ମୃତ ଏବଂ PW-6 ଚୋରି କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ପୂର୍ବତନ ଅପରାଧୀ ଥିଲେ । ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହିତ A-1 ମଧ୍ୟ ଅପରାଧ କରୁଥିଲେ । ଅପରାଧ ସଂଖ୍ୟା 110/1991 ରେ, ଧାରା 395 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପରାଧ ପାଇଁ ତଦନ୍ତ ଚାଲିଥିବାବେଳେ, PW-16, ପୋଲିସର ଉପ-ଅଧିକ୍ଷକ ମୃତକ ଏବଂ ଦୁଇ କନେଷ୍ଟବଳଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ PW-1 କୁ ପଠାଇଥିଲେ । 1992 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 17 ତାରିଖ ସକାଳ ପ୍ରାୟ 11ଟା ବେଳେ ସେମାନେ ଭୀମବରପ୍ପାଡୁ ଗ୍ରାମରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଏବଂ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥଳରେ ଏକ ହୋଟେଲକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ PW 6 ଏବଂ 10 ସେଠାରେ ରହିଗଲେ, ମୃତ ଜଣକ PW-1ଙ୍କ ଘରକୁ ଗଲେ । ମୃତ ଜଣକ PW-1କୁ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ପୋଲିସ୍ ଉପ-ଅଧିକ୍ଷକ ଡାକିଥିଲେ । ଏହାପରେ PW-1 ତାଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଗୋଡ଼ରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଥିବାରୁ ସେ ଚାଲିପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥଳରେ ଥିବା କଫି ହୋଟେଲ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲେ । ଏହା ହେଉଛି ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ମାମଲା ଯେ ରାସ୍ତାରେ ସେମାନଙ୍କ ସହ ଯୋଗ ଦେଇଥିବା PW-1, ମୃତକ ଏବଂ PW-3 ଭୀମବରପ୍ପାଡୁ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ A-2 ପଛରୁ ଦୁଇଟି ସାଇକେଲରେ ଆସି ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଧରିଥିଲେ । ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ଏହା ଆଉ ଏକ ମାମଲା ଯେ A-1 ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ତାଙ୍କ ବେକରେ ଏକ ତଉଲିଆ ରଖି ତାଙ୍କୁ ଟାଣିଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେହି ତାରିଖରେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ । ଏହା ପରେ, A-2 ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ହାତ ପଛକୁ ମୋଡ଼ି ଧରିଲା । ଏହା ପରେ, A-1, ଅପିଲକାରୀ ତାଙ୍କ ଅଣ୍ଟାରୁ ଏକ ଛୁରୀ ବାହାର କଲେ ଏବଂ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଛୁରୀ ମାରିଦେଲେ । ଶବ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ କରିଥିବା ଡାକ୍ତର PW-15ଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଅନୁଯାୟୀ, ମୃତଙ୍କର ତିନୋଟି ଆଘାତ ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରୁ ତୃତୀୟ ଆଘାତ ହେଉଛି "2-1/2" x1 "ର ଏକ ଅଣ୍ଡାକୃତି ତିର୍ଯ୍ୟକ ଆଘାତ, ଯାହା ଛାତି ଭିତର ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କରି ତଳ ଆଡ଼କୁ ସରୁ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ବାମ ସ୍ତନାଗ୍ରର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ କଟା ମାଂସପେଶୀ ଏବଂ କଟା ପଞ୍ଜରା 2" କୁ ଅନାବୃତ କରିଥିଲା । ରକ୍ତ ଜମାଟ ବାନ୍ଧିଥିଲା । ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଧାରୁଆ ଅସ୍ତ୍ର । ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଆଘାତ : ଛାତି ଭିତ୍ତି ଉପର ଚର୍ମ ଖୋଲିବା

ପରେ ସପ୍ତମ ଏବଂ ଅଷ୍ଟମ ପଞ୍ଜରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ କଟିଯାଏ ଏବଂ 6ଷ୍ଠ ପଞ୍ଜରା ଆଂଶିକ ଭାବେ ଛାତିଫଳକ କେବଳ ପାର୍ଶ୍ୱରୁ ବାମ ସୀମାରେଖା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଟିଯାଏ ଯାହା ବାହ୍ୟ ଆଘାତ ସଂଖ୍ୟା 3 ସହିତ ସମାନ । ଛାତି ଭିତ୍ତି ଖୋଲିବା ସମୟରେ, ଡାହାଣ ନିଳୟରେ 1-1/ 2 " ଏକ ତିର୍ଯ୍ୟକ ଆଘାତ ଅଛି । ହୃତ୍‌ପିଣ୍ଡର ପରଦା ଫାଟିଯାଇଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଉଲ୍ଲେଖିତ ସମସ୍ତ ଆଘାତ ପାଇଁ ଆଖପାଖର ଟିସୁଗୁଡ଼ିକୁ ରକ୍ତ ବହିଯିବା ଦେଖାଯାଇଛି । ସମସ୍ତ କ୍ଷତ ଶବ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ" ।

PW-15 ଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଅନୁଯାୟୀ, ହୃତପିଣ୍ଡରେ ଆଘାତ ଏକ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ବସ୍ତୁ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଆଘାତ ସ୍ୱାଭାବିକ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା ଯାହା IPC ର ଧାରା 300 ର ତୃତୀୟ ଧାରା ଅଧୀନରେ ଆସିବ । ତେଣୁ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି :ଏହି ଅପରାଧ ଏକ ହତ୍ୟା କିମ୍ବା ହତ୍ୟା ବିବେଚିତ ହେଉ ନଥିବା ଏକ ଦଣ୍ଡନୀୟ ନରହତ୍ୟା ? ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ସୁଶ୍ରୀ କେ. ଶାରଦା ଦେବୀ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଛନ୍ତି ଯେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଜଣା ନଥିଲା ଯେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ପୁଲିସକୁ ସୂଚନା ଦେବା ପାଇଁ ସେଠାକୁ ଆସିବେ କି ନାହିଁ; ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅନେକ ଶତ୍ରୁ ଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଖୋଜୁଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ସେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଭେଟିବେ ବୋଲି ଜଣା ନଥିଲା ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ, ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବାର ତାଙ୍କର କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା ।ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ତର୍କକୁ ଆମେ ତର୍ଜମା କରିପାରିବୁ ନାହିଁ । ନୋଟିସ କେବଳ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ଏବଂ ତେଣୁ, ଆମକୁ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ନଥିରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ତା 'ପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ହତ୍ୟା ଅପରାଧକୁ ପ୍ରକାଶ କରେ କି ନାହିଁ ।

ଉପରୋକ୍ତ ତଥ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏବଂ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ହୋଇଥିବା ଆଘାତର ପ୍ରକୃତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହା ସ୍ୱତଃସିଦ୍ଧ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଅପିଲକାରୀ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ହୃତପିଣ୍ଡରେ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଅସ୍ତ୍ର ବିଦ୍ଧ କରି ଆଘାତ କରିଥିଲେ ଯାହାର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ତୁରନ୍ତ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ, ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁମାନ ହେବ ଯେ ସେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମାରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆଘାତ କରିଥିଲେ । PW -15 ଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଏବଂ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୁହାଯାଇଥିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଭିଯୋଜନ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ କରିବା ପୂର୍ବରୁ କୁହାଯାଇଥିବା "ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମାରି ଦେବା" ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ, ଅପରାଧ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ହତ୍ୟା ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ । ତଦନୁସାରେ, ଆମେ

ଭାବୁନାହୁଁ ଯେ I.P.C. ର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ହତ୍ୟା ଅପରାଧ ପାଇଁ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାରେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଆଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି ।

ତଦନୁସାରେ ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଆର୍. ପି.

ଅପିଲ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

କ୍ରିଷ୍ଣା ଦାଶ

ଅନୁବାଦିକା

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।